

גלין

319

פרשת מעשרים-שקלים תש"פ

כָּל אֲלֻמְנָה וְיִתּוֹם לֹא תִעָזֹב (כב, כא)

ואמר: "ודאי ידוע לך כי כיום אני מתגורר בביתה של בתי האלמנה: והנה היום שכחתי לשטוף את הכוס בה שתיתי את הקפה לפני יציאתי מהבית. חששתי כי עד שאשוב מתפילת שחרית, שארית הקפה תתייבש, והדבר יקשה על בתי לשטפה. חזרתי אפוא על עקבותי לשטוף את הכוס בעוד השארית רכה..."

החברותא נדהם ותמה: "אינני מבין, הרי בסך הכל זוהי בתך, והיא בוודאי מוחלת לך על כך בלב שלם?"

"נכון!", אמר רבי דוד, "אך בכל זאת, היא אלמנה..."

מרעיש! הרי כל רגע של ביטול תורה אצל רבי דוד היה נורא, זמנו היה מדוקדק ומחושב עד לאחת. העידו עליו מכיריו כי מיום עומדו על דעתו לא בזבז רגע אחד מזמנו שלא נצלו עד תום. אולם כדי לא להטריח אלמנה בצער כה מועט, שאין ספק שלא היתה מקפידה על כך, הקדיש לזה קרוב לשעה...

[מתוך 'אוצרותיהם אמלא']

כִּי תִרְאֶה זָכוֹר שֶׁזָנַךְ רֵיבִן תַּנּוֹת

מִשָּׂאוּ... עֲזֹב תִּעָזֹב לְמֹו (כג, ה)

ה'מגיד מישרים' הגה"צ רבי ראובן קרלינשטיין זצ"ל, ממחיש פרשיה זו עפ"י דברי חז"ל במדרש (תנחומא סי' א): 'מעשה בשני חמרים' [מקביל לנהגי מוניות של היום...], נקרא להם געצל ושמערל, 'שהיו שונאים זה את זה'. כבר כמה שנים שגעצל אומר לשמערל: "אתה תופס לי את הפרנסה, חוטף לי את הקונים מהיד, אתה מוציא לי את הלחם מהפה!..." ושמערל צועק לעומתו: "לא אתה גנב, אני הייתי קודם, מה אתה לוקח אותו". בקיצור, ששון ושמחה... שונאים מושבעים. עוד יום, עוד שבוע, עוד חודש, וכל יום מעשים חדשים, שנאה כזו שלא שייך... ביניהם תהום מפרידה.

יום אחד עומד געצל בתחנת ההסעות וצועק: "פנוי להובלה". ואין קונה, אף אחד לא בא. פתאום, אחרי שעתים, מגיע השונא שלו, שמערל, וגם הוא מחכה לקליינט. בדיוק באותו רגע מגיע אחד שצריך הובלה ושמערל הזה צועק לעברו: "בוא בוא, כנס...". הלה נענה לו מטעין על חמורו את המשא ומתכונן לצאת לדרך. "אתה לא מתבייש!?", זועק לעברו געצל, "אני שעתים עומד פה ומחכה, ואתה בא ולוקח? אגנב, אגזלן, אין לך מחילה

מספר הרה"ג רבי אליעזר טורק שליט"א: הגאון רבי דוד בהר"ן זצ"ל נודע בירושלים של מעלה בהיקף גדולתו וגאונותו התורנית, בצדקותו ובקדושתו המופלגת, וביחוד בדקדוק המצוות ושמירת ההלכה עד כדי מסירות נפש ממש. למרות צניעותו המופלגת שמו יצא לתהילה כ'שולחן-ערוך' חי, כעמוד ההוראה וכדמות עילאית לחקות אותה. אישיותו הקורנת השפיעה רבות על דמותם של בני ירושלים המדקדקים בהלכה, שהיו ממליצים אודותיו: "כל הרואה את דוד נזכר הלכה..."

את הסיפור המפעים הבא שמעתי מפי אחד מצאצאיו: בשנותיו האחרונות התגורר רבי דוד בשכונת 'שערי חסד', בבית בתו הרבנית חיה יוכבד [חיקה] פרידמן ע"ה, שהתאלמנה בצעירותה מבעלה הגאון רבי משה פרידמן זצ"ל. מדי לילה היה רבי דוד משכים קום לאמירת 'תיקון חצות', ולאחר מכן עסק בתורה עד כשעה וחצי לפני זמן ותיקין. אז צעד לאיטו פסיעה אחר פסיעה לעבר בית הכנסת 'הגר"א' בשכונה, שם המשיך ללמוד בחברותא עם אחד מתלמידי החכמים החשובים שבשכונה. בתו, הרבנית פרידמן, שנהגה בו כיבוד אב באופן מהודר ביותר, הקפידה אף היא לקום באשמורת הבוקר כדי להכין עבורו כוס קפה מהביל להחם בו את לבו. רבי דוד היה משיב בו את נפשו ומזדרז לצעוד לבית הכנסת.

והנה, באחד הלילות, כשהגיע רבי דוד לבית הכנסת, דקות אחדות לאחר שהחל ללמוד עם החברותא, פנה אליו במפתיע וביקש את מחילתו על כך שהוא נאלץ כעת לעזוב ולשוב בדחיפות הביתה כי שכח דבר מה... בתחילה ניסה החברותא לעצור בעדו, בידעו כמה מאמץ וזמן תיקח ממנו הדרך, אך רבי דוד היה החלטי בדעתו, קם ויצא. כששב לבית הכנסת כבר עמדו הציבור להתפלל, ולמרות שלא הספיק להשלים את חוק לימודו כמידי יום, ניכרה על פניו ארשת של שביעות רצון.

החברותא שהכיר את הליכותיו של רבי דוד, ידע כי כל מעשיו מונהגים בדקדוק על פי דעת תורה והלכה, והסתקן לדעת איזה דבר חשוב יכול היה לגרום לרבי דוד לנטוש אותו כך באמצע הלמוד ולבטל את לימודם הקבוע, אולם רבי דוד סירב לפרט. רק לאחר הפצרות מרובות, נענה

עולמית!". כך עמד געצל וקילל את שמערל על מה שעשה לו. אחרי שעה וחצי, ברוך ה' ובשעה טובה ומוצלחת - הגיע נוסע, וגעצל יוצא עמו לדרך. הלב מלא עד גדותיו בשנאה לשמערל. הוא נוסע ונוסע, והנה לפתע הוא רואה מרחוק חמור רובץ תחת משאו. הוא לא יודע מי זה, ואומר: "ריבוננו של עולם, יהי רצון שזה יהיה שמערל...". יהי רצון, אבל עדיין הוא לא יודע מי זה. נוסע הלאה ומגיע קצת יותר קרוב: "לעגלון יש כובע אדום גדול, כמו הכובע של שמערל...". מתקרב עוד, עד שמגיע אליו. ואז אורו עיניו: "או, זהו זה. שמערל תקוע כאן, אין עובר ושב, יהא מונח עד שיבוא... וילמד לקח שלא עושים כאלו גזילות לאור השמש!".

געצל נעמד על העגלה, לוקח את המושכות וצועק: "דיו דיו!", והשמחה עד לב השמיים... הרמב"ם אומר שאין שמחה גדולה יותר מהנקמה. געצל ממשיך בדרכו, ושמערל נותר לו שוכב עם החמור. הוא ממשיך לנסוע, עוד חמישים מטר, מאה מטר. לפתע חולפת בראשו המחשבה: "מה עשיתי? הלא יש לי הזדמנות נפלאה לקיים מצות 'כי תראה חמור שונאך רובץ תחת משאו...עזוב תעזוב עמו', מי יודע אם עוד פעם בחיים אזכה לקיים כזו מצוה - 'חמור שונאך' בהידור, אין לי שונא יותר גדול משמערל, ואני אלך? תפילין הנחתי היום? קריאת שמע אמרתי היום? הרי זו מצוה בתורה וגם זו מצוה בתורה". הוא עוצר, מסתובב לאחוריו ומגיע אל אותו בעל מחלוקת, השונא הגדול שלו. שמערל חשב שהלה בא לתת לו מכות... "תגיד לי, שמערל", פונה אליו געצל, "אולי אפשר לעזור לך, אני רואה שאתה לא מסתדר". ההוא לא מאמין, 'מה קורה פה?'. ומיד מתעשת ואומר: "נו, בטח בטח, אני שוכב פה שעתיים וחצי ואף אחד לא בא".

- "בסדר, בא ביחד נפרוק את המשא".

פורקים את המשא מהחמור, מקימים את החמור ומקיימים מצות טעינה, כך עשו שתי מצוות: געצל קיים את מצות 'עזוב תעזוב עמו', ושמערל גרם לו לקיום המצוה...

"להיכן אתה נוסע?", מתעניין שמערל. - "לירושלים אני נוסע". - "נו, זה טוב, גם אני בדרכי לשם".

ומסיים המדרש (שם): נמצאו עושין שלום ביניהם, שחבירו אומר: "הלא הייתי סבור שהוא שונאי, ראה היאך ריחם עלי כשראה אותי ואת חמורי בדוחק", מתוך כך נכנסו לפונדק אכלו ושתו ביחד ונתאהבו זה לזה, זה מה שאמר הכתוב (תהילים צט): 'אתה כוננת מישרים, משפט וצדקה ביעקב אתה עשית'. [מתוך 'ויחי ראובן']

וְעַבְדְּתֶם אֶת ה'... וְהִסְרֹתִי מִיְּמֵיכֶם

מִקְרָבְךָ (כג, כה)

סיפר הרה"ג רבי יחיאל מיכל צוקר שליט"א: אבי מורי שליט"א, יהודי יקר, סובל כבר שנים מאסטמה קשה, 'ישלח

ה' דברו וירפאהו'. כידוע, האויב הגדול ביותר לאסטמה הוא האבק. אמי שתחי' עוברת בכל יום בסמרטוט על הריהוט הישן שבבית כדי שלא יהיה שם אבק ח"ו. בנוסף, הצורך החשוב ביותר הוא אויר נקי. בסמיכות לבית הורי היה מצרך - הנדיר בבני ברק - שטח פתוח... היה זה שטח שלא ניתן לבנות בו בנין מגורים כיון שהוא מהווה מעין 'מובלעת' בין הבניינים, כך נותר השטח ריק ונקי. אלא, שביום מן הימים הקצתה עיריית בני ברק את המגרש עבור בניית תלמוד התורה 'באר יהושע'. התושבים ידעו, שכשיבנה הבנין יחסם כל האוויר שהיה להם עד כה ורעש של מאות ילדים - בלע"ה - ישמע בכל שעות היום. בד בבד, השביל המוביל לת"ת יבנה כשני מטרים מתחת לחלון בית הורי, והאבק שיעלה ממאות הילדים אמור לכסות את הבית בכל יום...

אחד השכנים, שלא זכה לאהבת תורה יתירה, החל להחתים את תושבי השכונה נגד הקמת התלמוד תורה. ברור היה לו, שאבי שליט"א יהיה המתנגד הגדול ביותר, כי בשבילו זה יותר מספק פיקוח נפש!... משבא אל אבי, פתח לו אבי את ה'מוסף שבת קודש' של 'יתד נאמן' שמספר שבועות קודם לכן התפרסם בו סיפור ש'תפס' את אבי מאד והוא החליט לשומרו. סופר שם, שברחבי אירופה התפשטה מגיפה קשה. המגיפה עמדה להגיע לוואלוז'ין, ובאו וסיפרו זאת למרן הגר"ח מוואלוז'ין. הגר"ח הורה שכשתתקרב המגיפה יותר יאמרו לו, וכך היה. הגיע היום והמגיפה קרבה מאד. הלכו ואמרו זאת להגר"ח. הוציא הגר"ח את תלמידי הישיבה לרחוב עם סטנדרים וגמרות, ובכל כמה עשרות מטרים העמיד שני בחורים שישבו ולמדו בחברותא, וכך הקיף את כל וואלוז'ין. - המגפה הלכה והתקרבה, ונעצרה בוואלוז'ין!!!

פנה אבי שליט"א לשכן ואמר: "אם רוצה אני חיים ארוכים - אין לי דבר גדול יותר מתלמוד תורה מתחת לאפי, זו השמירה הטובה ביותר! אדרבה! - אם יחסרו חדרים לכיתות כדאי שיבנו אותם בתוך החצר שלנו ממש, וכך תהיה השמירה טובה יותר!, ואם על ירידת מחירי הדירות אתה מדבר, הלא חז"ל הבטיחו ש'תיכף לת"ח ברכה!".

ובאמת, זכה אבי לעמוד בראש הוועד שפעל שלא יאונה לתלמוד תורה כל רע. ומעיד אני בזאת, שמאז הוקם הת"ת, אבי מורי שליט"א סובל הרבה פחות ממחלת האסטמה, ברוך ה'. ולא רק זאת - באותה תקופה רכש לשני ילדיו דירות, ועדיין רבצו עליו חובות מחתונות קודמות, ובתוך מספר שנים מועט, אף על פי שעזב את העבודה, חיסל את כל חובותיו!!! [מתוך 'להאיר' על סידור התפילה]

כָּל אֲשֶׁר יִפְרֹחַ ה' יַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע (כד, ז)

אותה קבלה שקבלו ישראל עליהם את דברי ספר הברית, זיכתה אותם והתעטרו בשני כתרים מזיו השכינה (שבת פח. וברש"י שם). ללמדנו מה רב כוחה של קבלה, ומה עצום פריה.

הרוח, בזמירות ובשיחות נעימות, וכשהסעודה הסתיימה - פנו שניהם לעלות על יצועם, בחדר שבבית המלון.

לפני שפנו לישון, הרב שכטר - כהקפדתו מימים ימימה - מכין נטלה וקערה לנטילת ידיים בשחרית על יד המיטה. הוא לא מכין רק לעצמו... - הוא מכין גם לבחור שלצידו, לנהג הנלווה אליו. הרב מציב לצד כל מיטה קערה וספל מים זכים, ועם שחר, לאחר שהוא מתעורר ונוטל את ידיו כהלכה, הוא פונה להעיר את הבחור. הבחור פוקח עיניו, והרב מקרב אליו את הספל - בכדי שיטול את ידיו, שכן הדבר הראשון שיהודי עושה בקומו בבוקר - הוא נטילת ידיים כהלכתה, השראת טהרה עם שחר, כדי שהיום כולו יעבור בטהרה. וכפי שכתב ב'שולחן ערוך הרב', כי המקפיד על נטילת ידיים כהלכתה - קדוש יאמר לו, הוי אומר: הקדושה של יהודי תלויה בנטילת הידיים בבוקר!.

ואכן, הבחור מגביה את הספל בידו האחת ונוטל את ידו האחרת שלוש פעמים, מעביר את הספל לידו השניה ושוב נוטל שלוש פעמים. הרב שכטר מביט בו בתמיהה, שכן נטילת ידיים בשחרית, כמו נטילת ידיים לטהרה ובשונה מנטילת ידיים לסעודה, עליה להיעשות לסירוגין: יד ימין ואחריה יד שמאל, ושוב יד ימין ושוב יד שמאל, ושוב יד ימין ושוב יד שמאל. ואילו הבחור נטל יד אחת שלוש פעמים ברצף, ואחר כך את היד השניה שלוש פעמים ברצף, אין זו נטילה כהלכה!.

הרב נכנס בשיחה עדינה עם הבחור על הנושא, והבין כי הבחור מעולם לא למד את הלכות נטילת ידיים, ולכן אינו יודע כיצד נוטלים כהלכה. הרב שמח ללמד את הבחור כיצד נוטלים ידיים כהלכה - לסירוגין, והבחור קם מהמיטה ומתחיל להתכונן לתפילה, כשיום השבת מוסיף לעבור עליהם בשמחה ובאשר. במוצאי השבת נוסעים השניים לשדה התעופה, הנהג מתלווה אל הרב שכטר ונפרד ממנו בהתרגשות. הבחור מודה על השבת המרוממת שהיתה מנת חלקו, ושואל את הרב אם יש משהו שהרב יוכל להעניק לו כמתנת פרידה. הרב שש ושמח כמוצא שלל רב, כדאי עבורו כל המסע רק בשביל הרגע הזה, והוא משיב ואומר מיד: "ראה נא בני יקירי, עברנו יחדיו שבת כה מרוממת ונפלאה, אך בזיכרוני נותר חקוק הרגע בו חשת כאב על שלא ידעת את סדר נטילת ידיים שחרית כהלכתו. לפיכך, אבקשך שתקבל על עצמך קבלה טובה קטנה אחת, אך מאוד משמעותית: שתקפיד בכל יום, כל בוקר, לפני קומך מהמיטה - ליטול ידיים כהלכה, לסירוגין. וכך, אדע שזכיתי להטמיע בך נכס צאן ברזל לעולם, וגם אתה כל בוקר תזכרני לטובה ולברכה!".

הבחור ניאות מיד. הן זו פעולה כה קטנה, נראית כחסרת משמעות. נטילת ידיים? - ממילא הוא עושה זאת, אז יעשה אותה באופן מהודר: לפני הקימה מהמיטה, לסירוגין. אם זה מה שמעניק להרב שכטר אושר - הוא ימלא את מבוקשו בשמחה!. על אתר הבחור קיבל על עצמו את הקבלה הזו,

הגאון רבי **משה שמואל שפירא** זצ"ל, ראש ישיבת 'באר יעקב', יצא לחו"ל לגייס כספים לטובת הישיבה. הוא היה אמור להיפגש עם כמה יהודים אמידים תומכי תורה. וביום מן הימים - בדרכו לאחד מהיהודים הללו - הגיעה שעת תפילת המנחה, והוא נכנס לבית הכנסת להתפלל. בסיום התפילה, בעת אמירת 'עלינו לשבח', ניגש אליו יהודי מקומי נכבד, והושיט לו יד לשלום... מקורביו של רבי משה שמואל מזהים מיד את האיש - הלא הוא אחד מגדולי תומכי התורה, ומנסים להפנות את תשומת לבו של הרב, כדי שישב בהושטת יד, אך הרב אפילו לא נושא אליו את עיניו. הם מנסים לרמוז בכל דרך, אפילו לוחשים באוזניו כי אחד מגדולי תומכי הישיבה ניצב מולו, ורבי משה שמואל מתעלם מהם, ומוסיף לומר 'עלינו לשבח' ככוונה...

כשסיים את תפילת 'עלינו לשבח', רבי משה שמואל נושא אליו את עיניו הטובות, ואומר כמתנצל: "היות ו'עלינו לשבח' נאמר בסוף התפילה, לפעמים עלולים חס ושלום להיכשל בזלזול, לומר את הקטע הזה במרוצה, תוך כדי עיסוק במשהו אחר, וכיוצא באלה... לכן קיבלתי על עצמי קבלה טובה, שלא להפסיק באמצע אמירת 'עלינו לשבח' בשום מחיר שבעולם, ולכן לא השבתיך בשלום!".

היהודי האמיד שמע את הדברים, ונפעם מגדלות הנפש. "זו מתנה יקרה עבורי להיות שותף עם כבוד ראש הישיבה" - לחש בהערצה, "עם יהודי שלא משנה את קבלותיו הטובות, גם כשעומד נכחו יהודי שנותן לו הרבה כסף... לפיכך אתן לישיבה סכום כפול ומכופל!" - אמר. הוא שלף מכיסו פנקס שיקים ועט מוזהב, ורשם המחאה בסכום עתק לטובת הישיבה...

ארץ האלפים הקסומה, העיירה ארוזה שבשווייץ העטופה בירוק-סגול-לבן מרהיב. בדרך לא דרך התגלגל לכאן בחור צעיר, שמוצאו ממשפחה המקפידה על קלה כבחמורה, שעברו עליו כמה משברים, והם גרמו לו לזנוח את דרך התורה עליה גדל וחונך. הוריו של הבחור חשו כי עולמם חרב עליהם, את כאב ליבם וסאת יגונם לא ניתן לתאר... הבחור הגיע לארוזה שבשווייץ, והוריו הכאובים נמנו וגמרו לחפש דרך למצוא מסילות ללבבו ולהשיבו לכור מחצבתו. בתום מחשבה מאומצת, פנו ההורים אל הגאון רבי **אריה שכטר** זצ"ל, והציעו כי יסע לארוזה, ויזמין את בנם לשמש עבורו כנהג שילווה אותו בדרכים. ההורים ישאו בנטל ההוצאות, והרב ישתדל בימי שהותו בשווייץ להיכנס עם נהגו - הבן האובד לשיחה אישית, שאולי באמצעותה תימצא הדרך להשיבו לחיק התורה.

הרב שכטר שמח להיענות להצעה, אולי יצליח להציל יקר מזולל ולהשיב נפש יהודית אל אביה שבשמים. הוא התקשר אל הבחור ששמח על ההכנסה המזדמנת, והמריא לשווייץ. בשדה התעופה קידם הבחור את פניו, סייע לו לשאת את המזוודות והראהו היכן חונה הרכב. הם הגיעו לשבות בבית המלון בארוזה, סעודת ליל שבת עברה עליהם בהתרוממות

ומני אז החל להקפיד על קיומה. מדי לילה היה מכין ספל מלא מים על יד המיטה, ועם שחר היה נוטל את ידי לסירוגין, כדת וכהלכה.

לא עבר אלא חודש ימים, עד שהרב שכטר קיבל שיחה נרגשת מהורי הבחור, והם בישרו לו: "מאז שהחל בננו להקפיד על נטילת ידיים של שחרית כהלכתה, הוא התחיל לחוש שמשוה בצורת התנהלותו אינו כשורה, שמעמדו כנוטל ידיים כהלכה מחייב עוד חיבור כלשהו לעולם התורה והמצוות. ולכן, בשבועות האחרונים החל לקבוע עתים לתורה!". הרב שכטר נרגש. אכן, זו בשורה משמחת בהחלט, שהביאה בכנפיה בשורה נוספת: עוד כמה חודשים חולפים, והנה הבחור מתחזק עוד יותר, והוא כבר מתפלל שלוש תפילות ביום בציבור! אלו הישגים רוחניים שאך לפני כמה חודשים איש לא חלם שישג אותם, והנה כי כן - ההקפדה על הקבלה ליטול ידיים כהלכה הביאה אותו אליהם!

סיפור נפלא זה, המובא בספר 'כי אתה עמדי', פותח צוהר לעוצמתה של קבלה, אפילו אם היא קטנה. הנה, הבחור שמצבו הרוחני נחשב אבוד, וברגע שהחל להקפיד ולו על נטילת ידיים כהלכתה - מצא לבבו את הדרך לחזור לכור מחצבתו, לשוב לאבא שבשמים בתשובה שלימה!

יום שלישי, כ"ג אלול תשס"א, החל כיום שגרת, עד הרגע בו העולם כולו הוכה בהלם. התאריך התואם בלוח השנה הלועזי הוא ה-11 בספטמבר, תאריך שהפך למושג. זהו היום בו מחבלים מרצחים חטפו ארבעה מטוסים, וביצעו את הפיגוע הגדול בהיסטוריה האנושית - כשנכנסו ישירות לתוך מגדלי התאומים שבמנהטן שבארצות הברית, והחריבו אותם לחלוטין, קוברים אלפי הרוגים תחת ההריסות.

ר' משה א., היה אחד היהודים שהחזיק משרד ב'מגדלי התאומים'. כדרכו מדי יום, יצא מביתו שבבורו פארק אל הרכבת, ממחר להגיע לעבודה. באותו היום התעורר מאוחר ואף אמר סליחות, ולכן הגיע בשעה מאוחרת מהצפוי, ואץ רץ - מתנשם ומתנשף, בכדי לתפוס את מקומו בקרון הרכבת. והנה, ברגע בו מתיישב - הוא נזכר במשהו חשוב, חשוב עוד יותר מלהגיע בזמן למשרד. הוא נזכר כי יש משהו חשוב אותו הוא מקפיד לעשות מדי יום, והיום - בשל הלחץ - שכח ממנו. אבל, קבלה זו קבלה...

במה דברים אמורים? נחזור שנים ספורות לאחור. ר' משה נמנה בין חסידיו של הרה"ק רבי **אלתר אלעזר מנחם בידרמן מלעלוב ז"ע**, והוא מגיע לרבו ובפיו שאלה פשוטה. מבקש הוא לקבל על עצמו קבלה אחת טובה שיוכל לעמוד בה, ויתאמץ לקיימה. הרבי שמע את השאלה ואורו עיניו. חסיד מבקש קבלה טובה, שואף להתחזק, כוסף לקרבת אלוקים באמצעות קבלה שיוכל לקיים. עיניו של הרבי נעצמו ואת פניו אחזו שרעפי קודש, ואז הוא משיב: "תקבל על עצמך לטבול כל יום במקווה, חוק ולא יעבור!".

ר' משה שומע את ההוראה, וניאות לקבלה על עצמו. בימים כתיקונם זו קבלה די קלה, הוא הכניס את המקווה למסלול הליכתו מדי בוקר, וחש כי הקבלה הזו אכן משרה עליו רוח טהרה נפלאה. לפעמים - כשהוא מיטלטל בדרכים או מתחיל את היום בשעה מוקדמת, נדרש למאמץ כדי להצליח לעמוד בקבלה, ועדיין - הלא זו בדיוק המטרה של קבלה, להתאמץ קצת כדי לעשות את רצון ה', להתחזק במשהו מסוים כדי להצליח להתקרב לאבא שבשמים! ובדיוק באותו היום, בכ"ג אלול תשס"א, ביום הזה שכח. הוא התעורר מאוחר, והתפילה והסליחות שבוע לפני ראש השנה - כל אלו הכניסו אותו למירוץ חסר תקדים. הפגישות מתחילות מוקדם, וכך, המקווה, הקבלה הטובה שלו, פשוט נשכחה מלבו... עתה הוא כבר יושב בקרון הרכבת, אך ברור לו כי הוא קם ממקומו ומזנק אל הדלת... רגע לפני שהקטר נועל את הדלתות, מצליח ר' משה להיחלץ מהקרון. הוא יודע שהפגישות דחופות, ולכן הוא ממחר מאוד לחפש מקווה בקרבת מקום. די מהר הוא מוצא, תוך דקות ספורות הוא טובל, ושב אל תחנת הרכבת, מספיק את הרכבת הבאה, עליה הוא עולה ומתיישב, והיא יוצאת לדרכה.

לפתע - בלימה חדה. כל הנוסעים נבהלים ונרתעים לאחור, מזנקים אל החלונות לראות מה קרה. לנגד עיניהם הנדהמות הם רואים את המגדל הצפוני שבמגדלי התאומים בוער, כשזנב מטוס נעוץ בקומותיו העליונות! פטריית אש ועשן מתרוממת, והרכבת עוצרת את נסיעתה באחת. הקטר מגיף את הדלתות, והנוסעים המבוהלים מתחילים לצרוח. עוד כמה דקות חולפות ושוב נראה מטוס ענק מתנגש אל תוך המגדל הדרומי, המגדל בו מצוי המשרד של ר' משה! ר' משה נתקף בבהלה. לנגד עיניו הוא רואה את משרדו בוער באש, ועד מהרה המגדל כולו קורס... שעות ארוכות ארכו עד שנוסעי הרכבת הצליחו להיחלץ מהזירה המסוכנת, ובכל אותן שעות עובר במוחו של ר' משה הרהור מצמרר: 'מה היה קורה לולא הקפדתו על קיום קבלת הטבילה במקווה! הן אם לא היה סב על עקבותיו כדי לעמוד בקבלתו - כי אז היה ספון כבר במשרדו שבמרומי המגדל, והיה מסיים את חייו בטרגדיה נוראית! הקבלה הטובה לטבול במקווה מדי יום הצילה את חייו, פשוטו כמשמעו! ההקרבה למען קיום הקבלה הטובה שלו - השאירה אותו חי וקיים!'

סיפור מופלא זה, אותו סיפר בנו של האדמו"ר מלעלוב, המשפיע הגה"צ רבי **אלימלך בידרמן שליט"א**, מחדד עד כמה קבלה אחת עשויה לגרום להצלת חיים, יכולה לחולל נס מופלא שכזה. לולא הקבלה הטובה והעקשנות לעמוד בה, לולא היה ר' משה מקפיד לטבול במקווה מדי יום גם במחיר איחור לעבודה - ה' ישמור ויציל...

קבלה טובה אחת, יש בה את הכח להציל את החיים, לפתוח שערי ניסים וישועות. הבה נקבל על עצמנו קבלה טובה אחת, שלעולם לא נדע אלו שערי שמים היא פתחה בפנינו! [מתוך 'פניני פרשת השבוע']